

paor li arrenca l'ànima?

Obre els ulls, terroritzada, i es troba al davant mateix el rostre desfigurat del Gos, que l'observa encuriosit.

-Malsons? -li pregunta ell darrere aquell esguard buit de sentiments.

És de nit i estan estirats al terra, al mig del bosc, a recer d'una gran soca de roure i a l'abast de l'escalfor que desprenen les flames d'una foguera que crema enmig dels dos. Fa fred. L'hivern s'acosta.

L'Arya es tomba, no vol que la vegi plorar: tant de bo només fos un malson. Mirant de foragitar l'horror, comença a recitar el seu sinistre rosari particular:

-Joffrey, Cersei, Walder Frey, Meryn Trant, Tywin Lannister?

-Collons, ja hi tornem a ser! -esbufega ell, a la seva esquena-. M'estimava més quan somiaves. Ves no te n'oblidis cap.

-No pateixis -respon l'Arya. I afegeix: -el Gos.